

som fremdrog Leningrad, kan jeg betro, at det bliver den samme Mand, som bliver siddende, saa hvis han har duet i 2den Grad, kan han vel ogsaa due i 3die Grad.

Man har saa fremdraget Spørgsmaalene Bryssel, Haag, Warschau og Prag. Det er naturligvis Spørgsmaal, som har været under nøje Overvejelse, men jeg antager, vi kan drøfte hele dette Spørgsmaal nøjere i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde, at det var at kaste flere ud i Arbejdsløshed, naar vi nu nedlagde nogle af Posterne saavel i Indenrigstjenesten som i Udenrigstjenesten. Udenrigsministeriets Synspunkt har været det samme, som det ærede Medlem Hr. Holstein gav Udtryk for, nemlig at det gælder at skære bort, hvor vi mener der kan skæres bort, skønt det gør ondt, naar der skæres bort, og det er naturligvis sværest for dem, det gaar ud over. Men det er nødvendigt for at kunne skaffe vore Embedsmænd de bedste Kaar at leve under, saadanne Kaar, at de kan repræsentere baade hjemme og ude, baade ved deres Arbejde og ved deres Person paa den for Danmark nødvendige Maade. Det er med Statsmagten, som det er med Vorherre: Vorherre er ikke sentimental, og Statsmagten skal heller ikke være det. Naar man gaar ind til et Nedskæringsarbejde, maa man sige til sig selv: ingen Sentimentalitet! Men derfor behøver man ikke at være inhuman, og det vil man heller ikke være i dette Tilfælde. F. Eks. nu med Hensyn til Presseattachéerne. Jeg giver det ærede Medlem Hr. Holstein Ret i, at det var et rigtigt Synspunkt, som i sin Tid blev gjort gældende, og som for øvrigt det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gav sin Tilslutning til, at man ikke skulde oprette disse faste Pladser, men at man skulde udsende Presseattachéer paa Finanslovbevilling. Det er ogsaa mit Standpunkt, og det er det, som ligger bagved det Forslag, her er stillet. Vi har faaet Tilslutning fra Erhvervene til at ophæve Presseattachéposterne i London og Paris. Naar jeg ikke har foreslaaet at ophæve Posten i Berlin, er det, fordi der her gør sig særlige Forhold gældende. I Berlin har vi nemlig en Presseattaché, som er kendt med de forskellige politiske Kredse og er inde i Tingene, og han er i det hele taget en saa værdifuld Kraft, at man baade herhjemme i Ministeriet og i Gesandtskabet i Berlin mener, at hvis Posten skal nedlægges, maa man oprette en anden Post for ham. De to andre Presseattachéer

er ogsaa særdeles dygtige, og hvis Danmark havde Raad til at opretholde dem, og man ansaa det for en Nødvendighed, ja, saa kunde man tage det under Overvejelse, men man mener altsaa, det er muligt at undvære dem: Hvis det senere skulde vise sig nødvendigt at udsende dem, kan det ske ved Hjælp af en Finanslovbevilling. Se, for disse to Presseattachéer er Stillingen jo i Virkeligheden en anden end for de andre Tjenestemænd, der er Tale om. Tænk, hvilken Værdi det har for disse Journalister, at de har haft Lejlighed til at leve den ene i London og den anden i Paris i de Kredse, de har levet, og i flere Aar! De er jo nu langt værdifuldere som Journalister, end hvis de var blevet gaaende herhjemme og havde skrevet Petitartikler eller maaske skrevet Bourgeois eller Korpus, hvad det nu maatte være, selv i de største Blade. Den danske Stat har jo givet dem et værdifuldt Aktiv, foruden at de nu bliver Pensionister for Livstid. De kan da i alt Fald ikke beklage sig! Overfor dem behøver man ikke at paakalde det sentimentale, ikke en Gang det humane.

Den meget interessante Tale, det ærede Medlem Hr. Fraenkel holdt, tog altsaa som Udgangspunkt „den sorte Torsdag.“ Det laa noget langt borte fra det Lovforslag, vi behandler, men det er jo altid interessant at høre det ærede Medlem, og man saa ogsaa de Linier, som førte hen til det Sted, som det ærede Medlem ønskede at føre sine Tilhørere hen til. Overfor hele det store europæiske Problem, som blev oprullet, tror jeg imidlertid ikke, at vort Udenrigsministerium vil staa svagere, efter at den her foreslaaede Nedskæring er foretaget, end det har gjort hidtil. Det var jo heller ikke det, det ærede Medlem fremhævede, men derimod, at dette Lovforslag skulde vise, at den indledede Nyorientering nu var ved at uddø. Jeg maa sige, jeg forstaar ikke, hvordan det kan vise det. (Fraenkel: Nej, det gør De sikkert ikke.) Nu er det mig, der har Ordet, ærede Medlem, og jeg skal naturligvis høre paa Dem i Ro senere hen. Nej, jeg forstaar det ikke, fordi det er Udtryk for Mangel paa Begreb. Denne nye politiske Orientering bliver efter min Mening *fæstnet* ved det Lovforslag, her foreligger, og det er netop affattet i Tilslutning til og i Samraad, i nøje Samraad med vore ledende økonomiske Organisationer. Det er det, der ikke maa glemmes, at det er ikke et Kontorarbejde, der foreligger her, men et Arbejde, som er gjort